

L. O.:

Janko Žirovnik.

sklepom šolskega leta 1922-23 je dovršil Janko Žirovnik, sedaj nadučitelj v Borovnici, petdesetletnico učiteljevanja. Petdeset let učitelj — koliko dela, skrbi, težav, pa tudi koliko uspehov, veselja in zadoščenja je to! Človek, ki prebije to dolgo dobo v učiteljski službi, v službi mladine, naroda in domovine, mora biti krepak in zdrav po duši in telesu. In tak je Janko Žirovnik, ki ga lahko imenujemo starostno slovenskega učiteljstva.

Preden je prišel v Borovnico, je Janko Žirovnik dolgo vrsto let učiteljeval in vodil šolo v Št. Vidu nad Ljubljano. S svojim neumornim, v resnici požrtvovalnim delom v šoli in zunaj nje je vzgojil celo dolgo vrsto učencev in učenk, ki so danes samostojni gospodarji in gospodinjje in ki se svojega blagega in vzornega učitelja spominjajo s ponosom in hvaležnostjo.

Janko Žirovnik je svoje bogate zmožnosti in spretnosti uveljavljal zlasti še kot šolski vrtnar. Vzgojil in razdal je med narod na tisoče sadnih drevesc. Na svojem vrtu je gojil pestrobojno cvetje in je na ta način budil in širil zmisel za lepoto in okus. Posebnih zaslug pa si je pridobil kot glasbenik, pevovodja in nabiralec narodnih pesmi, in od te strani ga tudi »Zvončkovi« pevci in glasbeniki prav dobro poznajo.

Tudi našemu kralju ni ostalo neznan Žirovnikovo dolgoletno vsestransko in plodonosno delovanje, zato ga je v priznanje njegovih zaslug za šolo, narod in domovino odlikoval z redom sv. Save.

Njegovi bivši učenci in učenke so to dvojno proslavo — proslavo 50 letnice učiteljevanja in proslavo Najvišjega odlikovanja — praznovali v Št. Vidu, kjer so se ob spoštovanem očetu Žirovniku zbrali v velikem številu dne 5. avgusta t. l., da mu ponovno izpričajo svojo vdanost in ljubezen.

Manica Komanova, naša pisateljica in Žirovnikova učenka, je slavljence pozdravila s prelepim govorom, ki ga tu objavljamo zaradi njegove preprostosti, presrčnosti in iskrenosti:

Ljubi naš oče, spoštovani gospod jubilar!

Nisem se pripravljala na besede, sicer pa, čemu izbirati besed, če stopi otrok pred svojega ljubljenege očeta! Vsaka še tako okorna beseda je lepa, saj prihaja iz ljubečega in vdanega srca.

Oče! Misli mi hite daleč nazaj v moja srečna otroška leta, ko sem sedela v šolski klopi in zrla v Vaš ponosni in vendar tako dobrohotni obraz. Da, spominjam se. Niste nam bili le vesten učitelj, nego tudi najboljši vzgojnik. Niste se držali samo suhih učnih predpisov, ki jih narekuje dolžnost, nego posegali ste daleč naprej v naše bodoče resnično življenje. Mi učenci pa smo — ne iz strahu pred Vami, nego v ljubezni in vdanosti do Vas — sledili Vašim naukom in tako bogato oblagodarjeni z njimi stopili na življenja težavno pot.

In z vso gotovostjo smem trditi, da bi bil marsikdo izmed nas v življenja valovih omahnil, da se ni oprijel vesla Vaših naukov, ki ga je rešilo zmot ter ga dovedlo v pristan sedanje tihe blaginje.

In ravno to je ona svetla zvezda, ki seva v jesenske dneve Vašega življenja tako mogočno, da smete biti, blagi starček, ponosni, da smete biti srečni nad samim seboj.

Kot skromen prispevek k današnjemu slavu sprejmite, prosim, mojo najnovejšo knjigo — (in sedaj je govornica poklonila slavljenču pravkar izdano svojo knjigo »Narodne pravljice in legende«) — ki je sad tudi Vašega truda. Posvečena je deci, oni deci, ki ste ji Vi poklonili v dar vse svoje življenje!

Obenem pa iskreno želim, naj dobrohotno nebo obilo blagoslavlja Vaše jesenske dneve ter jih solnči z vsemi ugodnostmi, da boste še dolgo dobo bdeli nad nami, nad svojimi mnogobrojnimi, ljubljenimi in ljubečimi otroki, ki ste jim posvečali vse svoje izredne moči in

zmožnosti, nad onimi otroki, ki ste jim posvetili slednji svoj dan, slednjo uro, da — slednji utrip srca!

Oče, naš oče, Bog Vas živi!

*

Te lepe besede hvaležne učenke so zbudile odmev radosti in navdušenja v srcih vseh prisotnih. One nam pričajo, kako zna naše ljudstvo ceniti učiteljevo delo. Ta govor je najlepše izpričevalo plemenitega mišljenja širokih plasti našega naroda o važnosti in pomenu delovanja našega učiteljstva.

Telesnega in dušnega zdravja Janka Žirovnika, njegovega zaslužnega odlikovanja in neprecenljivih uspehov njegovega vzgojnega in prosvetnega dela se veselimo tudi mi in mu k vsemu temu v imenu priljubljenega mu »Zvončka« preiskreno čestitamo!

JANKO LEBAN:

Nepokorni Jožek.

ilo je poleti v nedeljo, ko je mali Jožek stikal v gozdu za ptičjimi jajčki. Ker ni našel, česar je iskal, je jel premišljati, kaj bi zdaj naredil. Takoj se domisli. Udari jo proti domu. Pride mimo ribnika ter obstane pri njem. Solnce je silno pripekalo, tako da je bila vročina neznosna.

Jožek si obriše potno čelo ter se zagleda v race, ki so se kopale v ribniku. Zdaj pa zdaj so se potapljale ter si iskale črvov in ribic. »Kako dobro je vendar tem racam,« si je dejal Jožek. »Lahko se kopljejo, kakor hočejo; meni pa je oče prepovedal, da se ne smem kopati! Pravi, da bi lahko utonil, ker nisem še dovolj pameten.«

Jožek stopi tik ribnika in tedaj se ga loti izkušnjava, da bi se vendar okopal. »Kako naj utonem?« je modroval, »saj sem že dosti velik in dovolj pameten. Gotovo sem modrejši kakor neumne račke, ki vendar ne utonejo. Hočem poizkusiti!« Takoj se jame slačiti, da bi izpolnil svoj namen.

Ko se je razpravljaj, pokuka žaba iz vode ter se oglasi: »Kvak, kvak!«

Jožek si misli, da mu žaba vpije »Čak, čak!« Seveda, kdor ima slabo vest, meni, da ga vse svari. Drevesa mu nekako svarilno šuštiljo,